

LADÁNYI ISTVÁN

Koszorú

Mint egy jobb híján összeverődött amatőr színtársulat, már az első találkozáskor olyanok voltunk, valószerűtlen, habókos figurák. Összefüggéstelen jelenetek, kavargás az olajos padlójú, régi polcokkal tagolt, régi könyvek, régi dohányok szagával terhelt szobákban. Nézem a kijelzőt, parókaszerű hajak, tömött nagykabátok, fülbevalók a megnyúlt fülekben, bajszok a megnyúlt orrok alatt, és a szemek, jaj, a szemek.

Mindenki egyszerre beszélt, vidám történetek, nevető arcok kerültek arcom elé egyre gyorsuló ütemben, pórusok, fogak, szőrszálak, szemekben a vérerek. Régi tagok, ünnepségek, évfordulók barna keretben. Néztem, ki fog majd előállni az ötlettel, hogy másszunk a lovas szoborra, vagy alapítsunk valamit, színtársulatot, nótakört, hétfőnként találkozó társaságát, érdekvédő egyesületet.

Nézem a kijelzőn a puffedt arcokat, idei vagy tavalyi vagy tizenöt éves felvételek, *most tavasz van, most megint tél*, kihízott nadrágok, megvénült színek, kifakult digitális keret. Állunk az utcán, koszorúzásra összeállt gyülekezet. Párás kézfogások, meglapogatjuk a hátat, puszi-puszi. Ugyanolyan fal, a kampós szögek, előre-gyártott vagy kézműves koszorúk, műmárvány táblán egyikünk neve.